

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 4Sfk/36/2023
Identifikačné číslo spisu: 5022200022
Dátum vydania rozhodnutia: 27. júla 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Potásch
Funkcia: predseda senátu, sudca spravodajca
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:5022200022.1

UZNESENIE

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu prof. JUDr. PhDr. Petra Potáscha, PhD. a členiek senátu JUDr. Moniky Valašikovej, PhD., LL.M. a JUDr. Zuzany Malíšovej, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): HASTRA s.r.o., so sídlom Dolné Rudiny 2/3528, 010 01 Žilina, IČO: 31 606 296, právne zastúpený: DEDÁK & Partners, s. r. o., so sídlom Suché mýto 1, 811 03 Bratislava - mestská časť Staré mesto, IČO: 50 735 764, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: 102213844/2021 zo dňa 09.11.2021, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti právoplatnému uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 30S/10/2022-143 zo dňa 3. novembra 2022 dňa 27. júla 2023, takto

r o z h o d o l :

Uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 30S/10/2022-143 zo dňa 3. novembra 2022 sa z r u š u j e a vec sa v r a c i a Správnomu súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

I.

Konanie na krajskom súde (správnom súde)

1. Krajský súd v Žiline (ďalej aj ako „krajský súd“) uznesením č. k. 30S/10/2022-143 zo dňa 3. novembra 2022 (ďalej aj ako „napadnuté rozhodnutie“ alebo „napadnuté uznesenie“) žalobu žalobcu zo dňa 18.01.2022 doručенú krajskému súdu elektronicky (so zaručeným elektronickým podpisom) v ten istý deň odmietol.

2. Podanou žalobou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 102213844/2021 zo dňa 09.11.2021, ako aj zrušenia rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu Daňového úradu Žilina č.: 100713649/2021 zo dňa 28.04.2021, ktoré bolo uvedeným rozhodnutím žalovaného potvrdené.

3. Po dôjdení žaloby, krajský súd vyzval žalovaného, aby sa v lehote 60 dní písomne vyjadril k podanej žalobe a aby predložil administratívny spis týkajúci sa veci. Žalovaný na uvedené reagoval e-

mailovým podaním zo dňa 18.08.2022 (označeným ako „Žiadosť o informáciu - č. k. 30S/10/2022“), v ktorom - okrem iných - uviedol, že má za to, že žalobca zmeškal zákonom stanovenú lehotu na podanie správnej žaloby.

4. Žalovaný k uvedenému záveru dospel na základe nasledujúcich skutočností: rozhodnutie žalovaného č. 102213844/2021 zo dňa 09.11.2021 bolo žalobcovi doručené dňa 16.11.2021. Fyzická osoba alebo právnická osoba musí správnu žalobu podať v lehote dvoch mesiacov od oznámenia rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo opatrenia orgánu verejnej správy, proti ktorému smeruje (§ 181 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok - ďalej aj ako „SSP“). Žalovaný následne odkázal na skutočnosť, že zmeškanie lehoty nemožno odpustiť (§ 181 ods. 4 SSP), ako aj na spôsob počítania lehôt podľa SSP (konkrétne na ustanovenia § 69 ods. 4 SSP a § 69 ods. 5 SSP).

5. Z vyššie uvedených dôvodov žalovaný v e-mailovom podaní zo dňa 18.08.2022 tvrdil, že rozhodnutie žalovaného bolo žalobcovi doručené 16.11.2021, a preto mu dvojmesačná zákonná lehota na podanie kasačnej sťažnosti uplynula 16.01.2022. Nakoľko 16.01.2022 bola nedeľa, lehota na podanie správnej žaloby sa posunula na 17.01.2022. Keďže však samotná žaloba bola vypracovaná dňa 18.01.2022 (a doručená krajskému súdu v ten istý deň, t. j. dňa 18.01.2022 - poznámka kasačného súdu), má žalovaný za to, že došlo k zmeškaniu lehoty na jej podanie.

6. Z rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že žalovaný svoje tvrdenia podložil aj pripojenou kópiou doručky a splnomocnenia, v zmysle ktorého žalobca splnomocnil spoločnosť GT&C Slovakia k.s., so sídlom Ďatelinová 10, 821 01 Bratislava, IČO: 43 905 668 na zastupovanie v konaní pred daňovými orgánmi, štátnymi orgánmi, inými úradmi a ostatnými právnickými a fyzickými osobami vo veci daňových kontrol a súvisiacich vyrubovacích konaní, a to na základe Oznámenia o daňovej kontrole - daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2015 zo dňa 10.03.2016 - číslo 102701824/2016 (Daňový úrad Žilina). Splnomocnený zástupca bol splnomocnený najmä na vykonávanie všetkých úkonov - ako napríklad prijímanie doručených písomností, podávanie a branie späť návrhov, žiadostí a iných podaní, podávanie sťažností a i.

7. Krajský súd následne v texte napadnutého rozhodnutia odcitoval právnu úpravu týkajúcu sa lehôt, ich plynutia a počítania pre účely správneho súdneho konania (najmä § 181 ods. 1 SSP, § 181 ods. 4 SSP, § 69 ods. 4 SSP, § 69 ods. 5 SSP, § 69 ods. 6 SSP), ako aj právnu úpravu týkajúcu sa zastupovania daňového subjektu v rámci daňovej kontroly, resp. vo vyrubovacom konaní (§ 9 ods. 2 Daňového poriadku a § 30 ods. 3 Daňového poriadku). Osobitne v tomto kontexte odkázal na § 97 SSP (Ak tento zákon neustanovuje inak, správny súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže správny súd konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“).) a na ustanovenie § 98 ods. 1 písm. d) SSP (Správny súd uznesením odmietne žalobu, ak d) bola podaná oneskorene).

8. Uviedol, že jednou z procesných podmienok konania je podanie správnej žaloby v zákonom stanovenej lehote, t. j. v lehote dvoch mesiacov od oznámenia rozhodnutia orgánu verejnej správy. Pre posúdenie včasnosti podania správnej žaloby je rozhodujúci deň doručenia predmetného -žalobou napadnutého rozhodnutia žalobcovi. Z obsahu administratívneho spisu žalovaného, ktorý si krajský súd pripojil pre potreby tohto konania - z doručky pripojenej k napadnutému rozhodnutiu - mal správny súd za preukázané, že rozhodnutie žalovaného č.: 102213844/2021 zo dňa 09.11.2021, ktorého zrušenia sa žalobca podanou žalobou domáhal, bolo splnomocnenému zástupcovi doručené do vlastných rúk dňa 16.11.2021. Súd následne vyjadril názor - po overení príslušnej plnej moci založenej v administratívnom spise - že doručenie predmetného rozhodnutia bolo uskutočnené riadnemu splnomocnencovi účastníka konania.

9. V súhrne krajský súd ustálil, že v zmysle § 69 ods. 4 SSP, lehota určená podľa mesiacov sa skončí uplynutím toho dňa, ktorý svojím pomenovaním alebo číselným označením zodpovedá dňu, v ktorom sa stala udalosť určujúca začiatok lehoty v danom prípade. V danom prípade, dňom, kedy sa stala udalosť určujúca začiatok lehoty, t. j. dňom, kedy bolo napadnuté rozhodnutie splnomocnenému

zástupcovi žalobcu doručené, bol deň 16.11.2021. Posledný deň dvojmesačnej lehoty potom pripadol na 16.01.2022 (nedeľa). Lehota na podanie správnej žaloby uplynula dňa 17.01.2022 (§ 69 ods. 4 SSP). Žalobca podal žalobu až dňa 18.01.2022. Na základe uvedených skutočností krajský súd zhrnul, že napadnuté rozhodnutie bolo žalobcovi prostredníctvom splnomocneného zástupcu doručené dňa 16.11.2021, žaloba bola podaná dňa 18.01.2022, t. j. po uplynutí dvojmesačnej lehoty, a preto bolo potrebné skonštatovať, že žaloba bola podaná oneskorene. Z tohto dôvodu bola následne odmietnutá (podľa § 98 ods. 1 písm. d) SSP).

10. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 170 písm. a) SSP, podľa ktorého žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania, ak žaloba bola odmietnutá.

II.

Kasačná sťažnosť

11. Proti predmetnému uzneseniu podal dňa 09.01.2023 kasačnú sťažnosť žalobca (ďalej aj ako „sťažovateľ“), ktorý má za to, že jeho žaloba bola nezákonne odmietnutá. Ako na formálny dôvod kasačnej sťažnosti poukázal na ustanovenie § 440 ods. 1 písm. j) SSP a žiadal, aby bolo napadnuté rozhodnutie zrušené a vec vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň vyjadril názor, že z dôvodov opísaných v samotnej kasačnej sťažnosti prichádza do úvahy aj kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP.

12. Sťažovateľ v texte kasačnej sťažnosti zreprodukoval priebeh konania na krajskom súde (fakticky zhodne s tým, ako je to uvedené vyššie v tomto rozhodnutí kasačného súdu), keď z procesného hľadiska osobitne brojil proti tomu, že príslušný záver o odmietnutí žaloby krajský súd formuloval „len na základe informácie poskytnutej Žalovaným“. Krajskému súdu sťažovateľ vytýka, že k predmetnému záveru nedošiel „vlastným šetrením“, ale len na základe oznámenia žalovaného, ku ktorému sa sťažovateľ nemal právo vyjadriť.

13. Z meritórneho hľadiska uvádza, že napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo žalobcovi v skutočnosti doručené až dňa 18.11.2021 a nie dňa 16.11.2021. Poukazuje na službu sledovania zásielky, ktorú poskytuje Slovenská pošta, a.s., pričom uvádza, že na základe verifikácie doručenia zásielky podľa podacieho čísla (OA358576585SK) je možné zistiť, že táto bola zástupcovi žalobcu (v rámci konania pred daňovými orgánmi) vydaná na pošte Bratislava 27 - Retro dňa 18.11.2021. Uviedol, že ide o verejne dostupnú službu, ktorú mohol správny súd využiť - vzhľadom na vzniknutý rozpor v dátume doručenia napadnutého rozhodnutia. Vytlačený dokument preukazujúci pohyb a následné dodanie predmetnej zásielky priložil ku kasačnej sťažnosti (č. l. 161).

14. V tejto súvislosti poukazuje sťažovateľ na to, že v súlade s § 182 ods. 1 písm. d) SSP, v správnej žalobe riadne označil dátum, kedy mu malo byť doručené rozhodnutie žalovaného (18.11.2021). Doplnil, že má zákonnú povinnosť tento dátum uviesť, nie ho preukazovať. Vzhľadom na to, že v rámci konania pred krajským súdom bol sťažovateľom uvedený dátum doručenia rozhodnutia žalovaného spochybnený, a to priamo žalovaným (ktorý tvrdil, že napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené už dňa 16.11.2021), vníma sťažovateľ ako pochybenie krajského súdu to, že tento napriek tomuto rozporu vyjadrenie žalovaného, ktorý spochybnil dátum doručenia rozhodnutia uvedený sťažovateľom (ako žalobcom) v správnej žalobe, sťažovateľovi nedoručil a žalobu odmietol na základe vyjadrenia žalovaného. Mal za to, že právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov konania treba považovať za súčasť práva na spravodlivý proces a nevykonanie takéhoto úkonu zo strany súdu vytvára stav nerovnosti účastníkov konania, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania.

15. Sťažovateľ v rámci svojho vyjadrenia poukázal na to, že k rozporu v dátume doručenia došlo pochybením Slovenskej pošty, a.s., kedy bol na doručenke k zásielke OA358576585SK nesprávne uvedený dátum doručenia 16.11.2021, pričom táto bola v skutočnosti adresátovi vydaná dňa 18.11.2021. Uvedené potvrdzuje aj výsledok vybavenia reklamácie doručenia predmetnej zásielky, z ktorého vyplýva, že Slovenská pošta, a.s. predmetnú reklamáciu sťažovateľa vyhodnotila ako dôvodnú

a v rámci reklamačného konania zistila, že zásielka bola sťažovateľovi v skutočnosti vydaná až dňa 18.11.2021. Výsledok reklamácie podľa predchádzajúcej vety sťažovateľ pripojil ku kasačnej sťažnosti (č. l. 160). Následne - vychádzajúc z uvedeného - konštatuje, že žalobu nepodal oneskorene, ale riadne a včas.

16. V závere kasačnej sťažnosti sťažovateľ poukazuje na princípy konania podľa SSP a princípy konania podľa CSP, a to osobitne na tie, ktoré sa týkajú rovného postavenia účastníkov konania. V tejto súvislosti namietá, že o vyjadrení žalovaného sa dozvedel až z napadnutého rozhodnutia krajského súdu a toto mu nebolo doručené ani na základe jeho žiadosti; predmetné vyjadrenie sa nenachádzalo ani v elektronickom súdnom spise. Do súdneho spisu sťažovateľ nahliadol až po vydaní napadnutého uznesenia, pričom dopĺňa, že nahliadanie do spisu (aj keby bolo realizované pred vydaním napadnutého uznesenia) nezbavuje súd povinnosti realizovať procesné úkony tak, aby boli zachované princípy spravodlivého súdneho konania, a to s osobitným prihliadnutím na princípy kontradiktórnosti konania.

17. Z vyššie uvedených dôvodov má sťažovateľ za to, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu bolo vydané predčasne a že v súvislosti s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, došlo k podstatnému porušeniu jeho práv. Navrhuje preto, aby Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší správny súd“ alebo „kasačný súd“) napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušil a aby mu vec vrátil na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti

18. Podaním zo dňa 08.02.2023 sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril žalovaný. V súvislosti s argumentáciou uvedenou v kasačnej sťažnosti poukázal na to, že potom, čo mu bola doručená výzva na vyjadrenie sa k žalobe a na predloženie spisov, zaslal krajskému súdu „žiadosť informáciu, či je potrebné tak postupovať, keď podľa jeho názoru žalobca zmeškal lehotu na podanie správnej žaloby.“. Tvrdil, že sa jednalo „iba o komunikáciu medzi Krajským súdom v Žiline a žalovaným ohľadom toho aké doklady je potrebné v danej fáze procesu zaslať na Krajský súd v Žiline.“. Podľa vyjadrenia žalovaného, nebolo preto povinnosťou krajského súdu uvedenú komunikáciu zasielať sťažovateľovi.

19. Žalovaný v ďalšom poprel, že by krajský súd uznesenie o odmietnutí žaloby vydal na základe jeho vyjadrenia. Uviedol, že predmetné rozhodnutie bolo vydané na základe listín doručených súdu - vrátane doručky k spornej zásielke, na ktorej bol uvedený dátum prevzatia písomnosti 16.11.2021. Poukazujúc na to, že žaloba bola krajskému súdu doručená dňa 18.01.2022 má žalovaný za to, že krajský súd vec posúdil správne a napadnuté rozhodnutie je v súlade so zákonom.

20. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti poukázal tiež na to, že doklad o doručení má povahu verejnej listiny a osvedčuje údaje na nej uvedené. Na predmetnom doklade je uvedený dátum prevzatia 16.11.2021, pričom tento tam bol uvedený priamo splnomocneným zástupcom sťažovateľa pre účely daňovej kontroly, resp. vyrubovacieho konania. Podľa názoru žalovaného, z dôvodu, že dátum doručenia na predmetnú zásielku zaznamenal adresát, „ten aj zodpovedá za jeho správnosť“. Tvrdí, že v súdnej veci nedošlo k pochybeniu doručovateľa (Slovenská pošta, a.s.) a z tohto dôvodu „nerozumie výsledku reklamačného konania, ktorý predložil žalobca ako prílohu kasačnej sťažnosti“.

21. Opierajúc sa o vyššie uvedenú argumentáciu žalovaný navrhuje, aby najvyšší správny súd kasačnú sťažnosť žalobcu zamietol a aby žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

IV.

Vyjadrenie sťažovateľa k vyjadreniu žalovaného (k podanej kasačnej sťažnosti)

22. Dňa 21. marca 2023 bolo kasačnému súdu cestou Krajského súdu v Žiline doručené vyjadrenie sťažovateľa zo dňa 20.03.2023 k vyjadreniu žalovaného (k podanej kasačnej sťažnosti).

23. V tomto vyjadrení sťažovateľ najmä namietal právny názor žalovaného o tom, že by na strane krajského súdu nebola povinnosť doručiť komunikáciu medzi žalovaným a krajským súdom aj sťažovateľovi (ako žalobcovi v rámci konania pred krajským súdom). Poukázal na to, že SSP pojem „komunikácia“ nepozná. Doplnil, že predmetom vyjadrenia žalovaného boli „tvrdenia a dôkazy podstatné pre toto konanie, t.j. tvrdenia a dôkazy Žalovaného o tom, že Sťažovateľ správnu žalobu údajne podal oneskorene.“. Je toho názoru, že tieto dôkazy a skutočnosti mali zásadný význam pre rozhodnutie vo veci, nakoľko správny súd žalobu odmietol ako oneskorene podanú.

24. Mal za to, že ak sťažovateľ v žalobe uviedol ako dátum doručenia rozhodnutia žalovaného deň 18.11.2021 (pozn.: bez potreby toto preukazovať v čase podania žaloby), pričom žalovaný tvrdil, že sporné rozhodnutie bolo sťažovateľovi (žalobcovi) doručené dňa 16.11.2021, mala byť sťažovateľovi daná možnosť, aby sa k týmto tvrdeniam žalovaného vyjadril. Sťažovateľ zopakoval, že tento postup krajského súdu porušuje princípy kontradiktórnosti konania, resp. vytvára stav nerovnosti účastníkov konania.

25. V súvislosti s tvrdením žalovaného o tom, že doklad o doručení má povahu verejnej listiny a osvedčuje údaje na nej uvedené, sťažovateľ deklaroval, že pre doručenkú platí vyvrátiteľná domnienka jej správnosti, pričom jej správnosť sa v súdnom alebo v správnom konaní nedokazuje, dokazuje sa len jej prípadná nesprávnosť. Vzhľadom na to, že predmetný dôkaz (doručenku) predkladal v konaní žalovaný, sťažovateľovi malo byť umožnené sa k takémuto dôkazu vyjadriť a údaje na nej hodnoverným spôsobom - dôkazmi - spochybníť. Poukázal na to, že táto možnosť (toto procesné právo) mu poskytnutá nebola a k odmietnutiu žaloby došlo bez toho, aby mal možnosť vyvrátiť tvrdenie žalovaného o údajnom dátume doručenia napadnutého rozhodnutia.

26. Záverom svojho vyjadrenia sťažovateľ dopĺňa, že - síce sa tak stalo až v rámci kasačného konania, keďže skôr mu to z dôvodov na strane krajského súdu nebolo umožnené - pravdivosť údajov o dátume doručenia na doručenke k spornej zásielke bola hodnoverne vyvrátená a vo vzťahu k predmetnej doručenke tak nie je možné ďalej aplikovať prezumpciu jej správnosti.

27. Zotrval preto na svojom pôvodnom návrhu uvedenom v kasačnej sťažnosti, t. j. na tom, aby bolo napadnuté rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie.

V.

Posúdenie veci kasačným súdom

28. Najvyšší správny súd preskúmal podanú kasačnú sťažnosť žalobcu, ktorá bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP) a zároveň obsahovala zákonom stanovené náležitosti (§ 445 SSP), pričom ňou bolo napadnuté rozhodnutie, proti ktorému je jej podanie prípustné (§ 439 ods. 1 až 3 SSP) a po neverejnej porade senátu bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) dospel k záveru, že táto je dôvodná.

29. Pri posudzovaní dôvodnosti kasačnej sťažnosti, najvyšší správny súd vychádzal najmä z nasledovných zákonných ustanovení

§ 5 ods. 1 SSP, konanie pred správnym súdom sa okrem princípov, na ktorých spočíva Civilný sporový poriadok a ktoré sa na konanie pred správnym súdom použijú primerane, riadi aj princípmi uvedenými v odsekoch 2 až 12.

§ 5 ods. 2 SSP, konanie pred správnym súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a slobôd a ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania.

§ 5 ods. 9 SSP, v konaní pred správnym súdom majú účastníci konania rovné postavenie. Účastníci konania sú povinní preukázať svoje tvrdenia a vykonať úkony v lehote určenej správnym súdom.

§ 106 ods. 2 SSP, k vyjadreniu žalobcu sa môžu účastníci konania vyjadriť v lehote určenej správnym súdom. Na ďalšie vyjadrenia správny súd nemusí prihliadať, o čom účastníkov konania poučí.

§ 121 ods. 2 SSP, správny súd môže vykonať aj iné dôkazy, ako sú navrhované, ak to považuje za potrebné na rozhodnutie vo veci

§ 124 ods. 3 SSP, ak sa pojednávanie nenariaduje, správny súd vykoná dokazovanie oboznámením sa s dôkazmi, ktoré sa nachádzajú v súdnom spise

Čl. 6 ods. 1 SSP, strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu.

Čl. 9 SSP, strany sporu majú právo sa oboznámiť s vyjadreniami, návrhmi a dôkazmi protistrany a môžu k nim vyjadriť svoje stanovisko v rozsahu, ktorý určí zákon.

30. Skôr ako kasačný súd pristúpi k materiálnu odôvodneniu kasačnej sťažnosti, poukazuje na to, že primárny kasačný dôvod uvedený sťažovateľom v texte jeho kasačnej sťažnosti

(§ 440 ods. 1 písm. j) SSP) nie je na súdnu veci uplatniteľný. Predmetné zákonné ustanovenie totiž upravuje nezákonné odmietnutie „podania“ a dopadá na prípady, kedy žalobca (sťažovateľ) nesúhlasí s procesným rozhodnutím krajského súdu, ktorý odmietol jeho podanie z dôvodu, že sťažovateľ ako jeho podávateľ v správnom súdom stanovenej lehote toto neopravil ani nedoplnil a pre tento nedostatok nie je možné v konaní pokračovať (k tomu pozri aj § 59 SSP). Správna žaloba sťažovateľa v súdnej veci však bola kvalifikovanou správnu žalobou a jej odmietnutie nebolo zo strany krajského súdu uskutočnené na základe toho,

že by sťažovateľ nevyhovел výzve krajského súdu (na doplnenie alebo opravu podania).

31. Uvedené je však bez väčšej právnej relevancie, keďže kasačný súd by sťažnosť sťažovateľa hodnotil podľa jej obsahu (materiálne), a to aj v prípade, ak by tento ako na alternatívny dôvod podania kasačnej sťažnosti nepoukázal na § 440 ods. 1 písm. f) SSP (čo však urobil), a ktorý dôvod v konečnom dôsledku kasačný súd vyhodnotil v rámci tohto konania ako relevantný.

32. Kasačný súd sa v prvom rade stotožnil s názorom sťažovateľa, že ak dôvodom pre odmietnutie jeho správnej žaloby krajským súdom bola argumentácia žalovaného podopretá listinným dôkazom - doručenkou preukazujúcou údajné doručenie žalobou napadnutého rozhodnutia sťažovateľovi už dňa 16.11.2021 - toto vyjadrenie žalovaného malo byť sťažovateľovi doručené. Doručenie vyjadrenia žalovaného sťažovateľovi bolo dôvodné najmä preto, aby tento mal možnosť poskytnúť súdu vlastné skutkové tvrdenia týkajúce sa doručenia zásielky, keďže tieto boli žalovaným v jeho vyjadrení spochybnené a aby sťažovateľ mohol v tejto súvislosti navrhnúť alebo predložiť krajskému súdu dôkazy, ktoré by vyvrátili tvrdenie žalovaného o tom, že rozhodnutie žalovaného bolo sťažovateľovi naozaj doručené dňa 16.11.2021 (a že podanie žaloby dňa 18.01.2022 bolo teda oneskorené).

33. I keď sa žalovaný vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti pokúša redukovať význam svojho e-mailového podania zo dňa 18.08.2022 (č. l. 124), o ktorom tvrdí, že išlo len o žiadosť o informáciu adresovanú krajskému súdu ohľadom ďalšieho postupu vo veci, podľa názoru kasačného súdu (ktorý sa s týmto podaním žalovaného oboznámil) je zrejmé, že podstatný obsah tohto podania sa týka samotného predmetu konania, pričom významná časť argumentácie žalovaného v tomto elektronickom podaní sa odvíja práve od jeho predpokladu, resp. tvrdenia, že žaloba bola podaná oneskorene (keďže žalovaný vychádza z toho, že sťažovateľovi bolo rozhodnutie žalovaného doručené dňa 16.11.2021) - „...má žalovaný za to, že došlo k zmeškaniu lehoty na podanie správnej žaloby.“. Ďalej žalovaný v predmetnom podaní prezentuje odkaz na súvisiacu právnu úpravu (relevantné ustanovenia SSP týkajúce sa plynutia a počítania lehôt v správnom súdnom konaní) a prikladá k nemu - okrem iných - aj sken doručenky k spornej zásielke („HASTRA - doručenka.pdf“).

34. Kasačný súd síce nepochybuje o tom, že sám žalovaný nemusel toto podanie považovať za vyjadrenie k správnej žalobe (ktoré mal produkovať na základe výzvy krajského súdu), bolo však na krajskom súde riadne posúdiť obsah predmetného vyjadrenia žalovaného, a to osobitne v kontexte práv sťažovateľa (žalobcu) - a následne aplikovať súvisiaci procesný postup tak, aby nedošlo k ujme na právach sťažovateľa. Podľa názoru kasačného súdu - práve z dôvodu, že vyššie uvedené vyjadrenie žalovaného a nadväzujúci dôkaz predložený žalovaným - sa stali skutkovým a právnym základom pre

odmietnutie žaloby krajským súdom, sťažovateľovi mala byť zo strany krajského súdu daná možnosť, aby s k týmto tvrdeniam žalovaného (a predloženým listinným dôkazom) vyjadril skôr ako krajský súd jeho žalobu odmietol ako oneskorene podanú.

35. Pre úplnosť je potrebné dodať, že v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, nedoručenie podania jedného účastníka konania druhému účastníkovi konania nemusí vždy a bez ďalšieho znamenať porušenie práv toho účastníka konania, ktorý sa tohto doručenia dovoľáva (k tomu pozri aj bod 43 a nasl. tohto odôvodnenia), keď je potrebné skúmať viaceré parametre týkajúce sa listiny, ktorá mala byť predmetom doručovania. Podľa názoru kasačného súdu, i keď v súdnej veci e-mailové podanie nevykazuje znaky komplexného vyjadrenia k podanej správnej žalobe, je nesporné, že v ňom bola obsiahnutá taká argumentácia žalovaného (vrátane listinných dôkazov), ktorá bola podstatná pre vec, a ktorá následne viedla k odmietnutiu správnej žaloby sťažovateľa.

36. Najvyšší správny súd sa potom nemohol stotožniť s tvrdením žalovaného, že krajský súd nemal povinnosť jeho podanie zo dňa 18.08.2022 doručovať žalovanému, ako ani s tým, že by malo ísť „len“ o žiadosť o informáciu adresovanú krajskému súdu ohľadom (administratívnych) úkonov vo veci.

37. Na strane druhej, kasačný súd nemohol prisvedčiť tvrdeniu sťažovateľa, že by krajský súd rozhodol o odmietnutí žaloby len na základe vyjadrenia žalovaného, keďže v čase, kedy krajský súd rozhodol o odmietnutí žaloby, mal k dispozícii od žalovaného aj doručenkú k spornej listine. Krajský súd teda nepochybil v tom, že by rozhodol len na základe samotného vyjadrenia žalovaného, ale v tom, že tak urobil bez toho, aby si pred týmto rozhodnutím obstaral vyjadrenie sťažovateľa k podaniu žalovaného zo dňa 18.08.2022, resp. k predloženému listinnému dôkazu (k doručenkú s dátumom doručenia spornej zásielky - 16.11.2021). Týmto postupom krajský súd uprel sťažovateľovi možnosť negovať tvrdenie žalovaného o dátume doručenia sporného rozhodnutia a/alebo spochybníť, resp. vyvrátiť listinný dôkaz, ktorý tento predložil krajskému súdu, a ktorý vo svojej podstate dopadá na to, či bola alebo nebola žaloba vo veci podaná včas.

38. Najvyšší správny súd sa stotožnil so sťažovateľom v tom, že nebolo jeho povinnosťou preukazovať vo vzťahu ku krajskému súdu (pri podaní žaloby), kedy mu bolo doručené žalobou napadnuté rozhodnutie. Podľa všeobecne záväznej právnej úpravy je žalobca povinný tento dátum do žaloby uviesť, nie ho preukazovať. Uvedené je logické, keďže primárnym dôkazom o doručení (t. j. doručenkú) disponuje spravodlia práve žalovaný (orgán verejnej správy). Nie je teda možné od žalobcu spravodlivo očakávať, aby tento k žalobe prikladal, napr. doručenkú, ktorá by preukazovala, že rozhodnutie mu bolo doručené v deň, ktorý uvádza v správnej žalobe ako deň jeho doručenia.

39. Kasačný súd súhlasí so žalovaným v tom, že doručenkú k zásielke má osobitný právny status, čo v konečnom dôsledku uznáva aj samotný sťažovateľ. Uvedené však neznamená, že skutočnosti, ktoré sa na základe doručinky prezumujú ako správne a pravdivé, nemôžu byť v priebehu súdneho konania vyvrátené. Vzhľadom na to, že v súdnej veci išlo o podstatnú otázku dopadajúcu na samotné konanie alebo nekonanie súdu v merite, mala byť sťažovateľovi daná možnosť, aby údaje uvedené na doručenkú vyvrátil tak, ako to predpokladá aj rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít (k tomu porovnaj napr. NS SR - sp. zn. 10Sžd/20/2011). Táto možnosť mu však z dôvodov na strane krajského súdu daná nebola.

40. V tejto súvislosti kasačný súd dopĺňa, že mu nie je známa relevancia právneho názoru žalovaného, ktorú tento uviedol vo vyjadrení k podanej kasačnej sťažnosti (bez ďalšej argumentácie) - žalovaný má za to, že ak dátum na doručenkú je údajom „ktorý na predmetný doklad zaznamenal adresát, ten aj zodpovedá za jeho správnosť“. Ak predmetnou úvahou žalovaný naznačuje, že prípadná chyba v písaní dátumu (ak ju na doručenkú hoci aj nesprávne uviedol samotný adresát) spôsobuje, že takto uvedený údaj nie je možné v priebehu súdneho konania vyvrátiť, tak s takýmto názorom sa kasačný senát rozhodujúci v tejto veci nestotožňuje. Ad absurdum by to totiž mohlo znamenať, že ak by na doručenkú sám adresát uviedol ako dátum doručenia, napr. 16.11.1021, musel by byť tento dátum bezvýhradne akceptovaný, pretože ho na doručenkú zaznamenal adresát a ten zodpovedá za jeho správnosť.

41. V tomto kontexte kasačný súd na doplnenie uvádza, že mu nie je známe ani to, od čoho vôbec žalovaný odvíja záver, že dátum doručenia bol na doručenkú zaznamenaný samotným adresátom (zástupom sťažovateľa). Z doručenkú na č. l. 127 síce vyplýva, že tam je uvedený dátum 16.11.2021, avšak tento nie je písaný rukou - jedná sa o pečiatku (dátumovku),

a preto zaznamenanie nesprávneho dátumu vydania zásielky adresátovi mohol uskutočniť, napr. aj zamestnanec doručovateľa priamo pri výdaji zásielky. Práve táto skutočnosť by následne mohla odôvodňovať, prečo uznal doručovateľ reklamáciu sťažovateľa ako dôvodnú (k tomu pozri aj bod 20 tohto rozhodnutia). Pozornosti kasačného súdu pritom nešlo, že na doručenkú na č. l. 127 je v rámci dennej pečiatky dodacej pošty uvedený dátum 18.11.2021, čo podľa názoru najvyššieho správneho súdu opäť indikuje, že zásielka bola sťažovateľovi, resp. jeho zástupcovi vydaná v tento deň.

42. Vo vyššie uvedenom kontexte kasačný súd v súhrne odkazuje napr. na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky - sp. zn. II. ÚS 584/2011, podľa ktorého "[...] princíp rovnosti zbraní vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je jej odporca. Právo na kontradiktórne konanie zase znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel,

ale i zoznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené, s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim. [...] podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacou rovnosťou zbraní je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na protiargumenty protistrany.“.

43. Pre úplnosť je potrebné dodať, že tak ako rozhodovacia prax Európskeho súdu pre ľudské práva, aj vnútroštátna rozhodovacia prax k otázke, kedy je nedoručenie podania účastníka konania možné považovať za porušenie práva druhého účastníka na spravodlivé súdne konanie, prešla určitým vývojom. Tento sa vyznačuje najmä posunom od formalistického výkladu tohto práva k materiálnemu vnímaniu práva na spravodlivý proces - k tomu porovnaj napr. „Nedoručenie dupliky žalovaného žalobcovi zo strany krajského súdu je síce porušením kontradiktórnosti správneho súdneho konania a princípu rovnosti zbraní, avšak či toto porušenie má povahu porušenia práva žalobcu na spravodlivý proces, ako dôvodu kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. f) Správneho súdneho poriadku, bude závislé od posúdenia obsahu dupliky. Posúdenie obsahu pritom neznamená posudzovanie správnosti právnych záverov obsiahnutých v duplike, ale toho, či obsah dupliky bol v niečom odlišný od predchádzajúceho vyjadrenia žalovaného a či nebol celkom zjavne bezobsažný, prípadne mohol mať vplyv na rozhodnutie krajského súdu.“ - publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí NSS SR pod č. 34/2022 [NSS SR, sp. zn. 6Sžk/8/2020], príp. "Vyjadrenie účastníka konania k odvolaniu druhého účastníka konania by malo byť predložené odvolateľovi vtedy, pokiaľ vyjadrenie k odvolaniu má zásadný vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu. [...] Za okolností [...], že zákon vyslovene neukladá povinnosť súdu doručovať vyjadrenie k odvolaniu druhej procesnej strane a vyjadrenie k odvolaniu nemá svojím obsahom takmer žiadny vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, vychádza dovolací súd z názoru, že odňatie možnosti pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f) O.s.p. nezakladá iba sama skutočnosť, že odvolateľovi nebolo predložené vyjadrenie druhej procesnej strany k jeho odvolaniu" (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 13.10.2011, sp. zn. 3 Cdo 23/2011).

44. Sumarizáciu vývoja interpretácie práva na spravodlivý proces v kontexte nedoručenia podania účastníka konania ďalšiemu účastníkovi konania zhrnul aj Ústavný súd Slovenskej republiky, a to napr. v rozhodnutí vo veci - sp. zn. I. ÚS 163/2022:

"24. Ústavný súd vo vzťahu k už uvedenej námietke rovnako pripomína, že v podobných prípadoch aj na strane Európskeho súdu pre ľudské práva prevládal najskôr formalistický prístup, podľa ktorého bola kontradiktórnosť vnímaná absolutisticky a povinnosť zaslať vyjadrenie protistrane bola daná bez ohľadu na obsah doručených vyjadrení, teda aj v prípade ak neobsahuje žiadne nové skutkové a právne argumenty. Klasickým sa v tomto prístupe stal rozsudok vo veci Nideröst-Huber proti Švajčiarsku (rozsudok, č. 18990/91, 18. 2. 1997), kde EŠLP okrem iného uviedol, že pri posudzovaní otázky rešpektovania práva na spravodlivosť konania nezohráva rolu to, či stanovisko, ku ktorému sa strana nemala možnosť vyjadriť, malo nejaký vplyv na rozhodnutie príslušného vnútroštátneho orgánu (ods.

27). Takisto nebolo podstatné, či dané vyjadrenie obsahovalo nejaké nové skutočnosti alebo argumenty; keďže bolo na účastníkovi konania, aby sám posúdil, či dané podanie vyžaduje z jeho strany komentár (ods. 29). Tieto princípy aplikoval ESLP aj v ďalších rozhodnutiach, napr. Werz proti Švajčiarsku, rozsudok, 17. 12. 2009, č. 22015/05, ods. 53-55; S. H. proti Fínsku, rozsudok, 29. 7. 2008, č. 28301/03, ods. 34-36, Antunes a Pires proti Portugalsku, rozsudok, 21. 6. 2007, č. 7623/04, ods. 33-36; ešte formalistickejšie napr. Ferreira Alves proti Portugalsku (č. 4), rozsudok, 14. 4. 2009, č. 41870/05, ods. 28 - 30; Ferreira Alves proti Portugalsku (č. 5), rozsudok, 14. 4. 2009, č. 30381/06, ods. 32 - 34, Hudáková a ďalší proti Slovensku, rozsudok, 27. 4. 2010, č. 23083/05, ods. 28 a 29, Trančíková proti Slovenskej republike, rozsudok z 13. 1. 2015, ods. 43 - 47 (pozri aj Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2012).

25. Neskôr začal ESLP k otázke posudzovania kontradiktórnosti pristupovať menej rigidne a pripustil, že je potrebné zohľadniť aj to, či vyjadrenie protistrany obsahovalo také skutkové alebo právne argumenty, ktoré by mohli ovplyvniť výsledok sporu,

alebo či zvolené právne riešenie dávalo vôbec nejaký priestor na diskusiu (pozri Vokoun proti Českej republike, rozsudok z 3. 7. 2009, ods. 26). Tento prístup sa prejavil v ďalšej rozhodovacej činnosti ESLP (napr. Stepinska proti Francúzsku, rozsudok z 15. 6. 2004, č. 1814/02, § 17 - 20; P. D. proti Francúzsku, rozsudok z 20. 12. 2005, č. 54730/00, ods. 31 - 35; Salé proti Francúzsku, rozsudok z 21. 3. 2006, č. 39765/04, ods. 17 - 20; Fougere proti Francúzsku, rozhodnutie z 19. 9. 2006, č. 10397/03, oddiel B; Société Diffusion Pédagogique Calédonienne proti Francúzsku, rozhodnutie z 12. 10. 2006, č. 26814/02, oddiel 1; Verdú Verdú proti Španielsku, rozsudok z 15. 2. 2007, č. 43432/02, ods. 25 - 28; Eisenfeld a Duker proti Taliansku a Flatov proti Taliansku, rozhodnutie z 2. 9. 2008, č. 541/08 a 625/08, oddiel B; Ringier Axel Springer Slovakia, a. s. proti Slovensku, rozhodnutie zo 4. 10. 2011, č. 35090/07, ods. 89 - 91; Čičmanec proti Slovenskej republike, rozsudok z 28. 6. 2016, ods. 60 - 65).

26. Ústavný súd v tejto súvislosti vo vzťahu k už uvedenej otázke uzatvára (zohľadňujúc recentnú rozhodovaciu činnosť ESLP, pozn.), že princíp kontradiktórnosti konania, ktorý je nesporne obsahom práva na spravodlivý proces, nemožno chápať formalisticky,

ale je potrebné dôsledne vyhodnotiť individuálne okolnosti situácie, na základe ktorých možno dospieť k záveru, či v konkrétnom prípade bola možnosť strany sporu zaujať stanovisko k vyjadreniu protistrany naozaj reálne zmarená, a tým jeho pozícia objektívne oslabená (I. ÚS 145/2021). K tomuto materiálnemu výkladu zásady kontradiktórnosti konania sa v poslednom období priklonil i ESLP (Puškárová proti Slovensku zo 7. 5. 2019, sťažnosť č. 19356/14, Nerušil proti Slovensku zo 7. 5. 2019, sťažnosť č. 37016/15 a naposledy vo veci Sarkocy proti Slovensku z 22. 9. 2020, sťažnosť č. 36446/17). Pri posudzovaní porušenia princípu konradiktórnosti konania a rovnosti zbraní, ku ktorému dochádza nedoručením vyjadrenia účastníka konania (strany sporu) protistrane, je potrebné zohľadniť obsahový význam neoboznámeného vyjadrenia (napr. rozsudok ESLP z 18. 10. 2007 vo veci Asnar proti Francúzskej republike, sťažnosť č. 12316/04; rozsudok ESLP z 3. 7. 2008 vo veci Vokoun proti Českej republike, sťažnosť č. 20728/05) (I. ÚS 50/2022)."

45. Kasačný senát rozhodujúci v tejto veci sa pritom hlási práve k materiálnemu vnímaniu úkonov účastníkov konania a hodnoteniu ich obsahu v kontexte toho, či ich nedoručením boli, resp. mohli byť porušené práva druhého účastníka, keď práve tento záver má kasačný súd v tejto veci za nepochybne preukázaný. Práve cez uvedený test materiálnych následkov nedoručenia podania žalovaného zo dňa 18.08.2022 (vrátane jeho príloh) sťažovateľovi potom dospel kasačný súd k záveru, že skôr ako krajský súd správnu žalobu sťažovateľa odmietol

pre jej oneskorenosť, mal mu doručiť súvisiace podania žalovaného a umožniť

mu, aby sa k nemu vyjadril. Podľa názoru kasačného súdu je pritom bezpredmetné, či e-mailové podanie žalovaného označené ako „Žiadosť o informáciu - č. k. 30S/10/2022“ má byť vnímané ako vyjadrenie žalovaného k veci (na základe výzvy krajského súdu) alebo či sa predmetné podanie má považovať za autonómne podanie žalovaného adresované krajskému súdu. Relevantným je totiž najmä skutočnosť, že medzi jedným účastníkom konania (žalovaným) a krajským súdom prebehla (mimo)procesná komunikácia, o obsahu ktorej sťažovateľ nemal vedomosť a ku ktorej sa nemal možnosť vyjadriť, a to napriek tomu, že táto vo svojej podstate následne tvorila skutkový a právny základ rozhodnutia krajského súdu, t. j. jadro odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu, ktorým došlo k odmietnutiu správnej žaloby sťažovateľa pre jej údajnú oneskorenosť. Z toho istého dôvodu

sťažovateľ nemal možnosť spochybniť dôkaz predložený žalovaným (najmä doručenkou o údajnom doručení rozhodnutia žalovaného sťažovateľovi už dňa 16.11.2021), ako ani navrhnúť alebo produkovať dôkazy na podporu toho, že správnu žalobu podal včas (s deklaroványm dátumom reálneho doručenia rozhodnutia žalovaného sťažovateľovi až dňa 18.11.2021). Práve uvedené, t. j. oneskorené podanie správnej žaloby sťažovateľom pritom žalovaný v spornom podaní tvrdil a krajský súd sa s týmto názorom žalovaného v odmietajúcom uznesení stotožnil.

46. Podľa názoru kasačného senátu je pritom relevantné ešte vyššiu mieru právnej senzibility uplatňovať v súdnych konaniach, v ktorých sa nenariaďuje ústne pojednávanie, resp. v ktorých dochádza k odmietnutiu žaloby bez jej meritórneho prejednania (čo je aj súdená vec). Práve v týchto konaniach sa totiž podstatne redukuje možnosť druhého účastníka konania oboznámiť sa prostredníctvom súdom realizovaných procesných úkonov so sporným (nedoručeným) podaním účastníka konania - hoci aj dodatočne a oneskorene, avšak ešte stále pred rozhodnutím vo veci - napr. na samotnom ústnom pojednávaní (k tomu pozri napr. aj rozhodnutie NS SR - sp. zn. 7Sk/9/2018 - „Bolo povinnosťou krajského súdu, aby pred svojím rozhodnutím v konaní, v ktorom rozhodoval bez nariadenia pojednávania v zmysle § 106 ods. 1 SSP, poskytol žalobcovi možnosť vyjadriť sa k písomnému podaniu žalovanej. [...] Pokiaľ teda bude správny súd rozhodovať vo veci bez nariadenia pojednávania, bude povinný poskytnúť účastníkom konania možnosť vyjadriť sa k písomným podaniam ostatných účastníkov.“).

47. Záverom kasačný súd dopĺňa, že hoci sťažovateľ ku kasačnej sťažnosti pripojil dva listinné dôkazy, ktoré by mali preukazovať jeho tvrdenie o tom, že rozhodnutie žalovaného mu bolo doručené dňa 18.11.2021 (k tomu pozri toto odôvodnenie vyššie), tieto listiny pre rozhodnutie kasačného súdu neboli relevantné a v novom konaní ich bude hodnotiť príslušný správny súd. Predmetné dôkazy totiž vo svojej podstate smerujú k tomu, že sa nimi má vyvracať iný dôkaz predložený žalovaným (doručenka s dátumom doručenia 16.11.2021) a keby hodnotenie predmetných listín uskutočnil kasačný súd, vstúpil by tým do sféry rozhodovacej právomoci správneho súdu (k tomu porovnaj aj § 441 SSP).

48. Dôvodom pre zrušenie napadnutého uznesenia krajského súdu kasačným súdom potom nie je právny názor najvyššieho správneho súdu, že správna žaloba bola podaná včas (toto preskúma a na základe predložených listín posúdi správny súd v ďalšom konaní), ale to, že postup krajského súdu, v rámci ktorého tento pôvodne dospel k záveru, že správna žaloba bola podaná oneskorene, a to výlučne na základe listinného dôkazu predloženého žalovaným a na základe jeho vyjadrenia bez možnosti sťažovateľa vyjadriť sa k tomuto dôkazu a navrhnúť alebo produkovať dôkazy vo svojej prospech, nespĺňa podmienky spravodlivého súdneho konania. Uvedené platí o to viac, že postup krajského súdu - ak sa v ďalšom preukáže, že žaloba sťažovateľa bola podaná včas - by fakticky predstavoval vo vzťahu k sťažovateľovi odopretie poskytnutia súdnej ochrany.

49. Vychádzajúc zo všetkých vyššie uvedených dôvodov, kasačný súd dospel k záveru, že v súdnej veci bol preukázaný kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP, a teda rozhodnutie krajského súdu bolo potrebné zrušiť a vec vrátiť príslušnému správneému súdu na ďalšie konanie (v súlade s § 462 ods. 1 SSP).

50. Zároveň kasačný súd dopĺňa, že i keď napadnuté uznesenie vydal Krajský súd v Žiline, vzhľadom na inštitucionálne zmeny v rámci výkonu správneho súdnictva v podmienkach Slovenskej republiky s účinnosťou od 1. júna 2023, vec vracia (po zrušení napadnutého uznesenia) na ďalšie konanie Správneému súdu v Banskej Bystrici, na ktorý prešla rozhodovacia právomoc v súdnej veci.

51. V ďalšom konaní bude Správny súd v Banskej Bystrici postupovať naznačeným smerom (§ 469 SSP) a pokiaľ budú splnené všetky procesné podmienky, vec meritórne prejedná.

52. Podľa § 467 ods. 3 SSP o nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodne správny súd.

53. Toto uznesenie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 436 SSP v spojení s § 147 ods. 2 SSP a 139 ods. 4 SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok n i e j e prípustný.